

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi ma na celu zapewnienie skutecznego wykonywania *Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 347 z dnia 28.12.2017, str. 35)*, zwanego dalej „Rozporządzeniem”. Rozporządzenie weszło w życie w dniu 28 grudnia 2017, a jego przepisy będą stosowane od 1 stycznia 2019 r.

Rozporządzenie ustanawia ogólne ramy prawne dla wszystkich rodzajów sekurytyzacji, w tym definiuje samo pojęcie sekurytyzacji oznaczającej transakcję lub program, w wyniku których ryzyko kredytowe związane z ekspozycją lub pulą ekspozycji ulega podziałowi na transze.

Rozporządzenie przede wszystkim określa wymogi wobec pomiotów uczestniczących w procesach sekurytyzacji, m.in. dotyczące obowiązku należytej staranności, zatrzymania ryzyka i transparentności, czy dopuszczalne limity inwestycji w pozycje sekurytyzacyjne dla klientów detalicznych.

Przepisy rozporządzenia ustanawiają również szczególne ramy dla prostej, przejrzystej i standardowej sekurytyzacji (simple, transparent, standardised – „STS”), która, zgodnie z założeniem prawodawcy unijnego, powinna sprzyjać minimalizowaniu ryzyka występującego w przypadku bardziej złożonych niewystandaryzowanych rodzajach sekurytyzacji.

Ponadto, w celu zwiększenia przejrzystości rynku sekurytyzacyjnego w rozporządzeniu określone zostały warunki i procedury dotyczące utworzenia systemu informacji o transakcjach sekurytyzacji (repozytoria sekurytyzacji rejestrowane w Europejskim Urzędzie Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, ESMA).

Niezależnie od faktu, iż rozporządzenia unijne, na podstawie art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej mają zasięg ogólny, wiążą w całości i są bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich, niniejsze Rozporządzenie wprowadza

regulacje wymagające implementacji do krajowego porządku prawnego, co zostanie dokonane w drodze proponowanej nowelizacji ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 621, z późn. zm.).

W projektowanej ustawie proponuje się przede wszystkim wskazanie Komisji Nadzoru Finansowego (zwanej dalej „Komisją” lub „KNF”), jako właściwego organu w zakresie nadzoru, przestrzegania i egzekwowania przepisów Rozporządzenia, posiadającego uprawnienia do nakładania sankcji administracyjnych, w tym publikowania informacji o nałożonych sankcjach w przypadkach określonych w projekcie.

W odniesieniu do rozwiązań szczegółowych nowelizowanej ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym zakłada się dodanie pkt 10 w art. 1 w ust. 2, uchylenie ust. 9 w dotychczasowym art. 3c, a także dodanie nowych art. 3d-3h, które są bezpośrednio związane z zapewnieniem skuteczności dla rozporządzenia 2017/2402.

Proponowany pkt 10 w art. 1 w ust. 2 ma na celu rozszerzenie sprawowanego obecnie nadzoru Komisji nad rynkiem finansowym o materię wynikającą z postanowień Rozporządzenia. Wprowadzenie tych zmian jest konieczne, tak aby unormowania art. 1 nowelizowanej ustawy odzwierciedlały faktyczny zakres nadzoru wykonywanego przez KNF, który w świetle regulacji Rozporządzenia wykracza poza ramy określone w dotychczasowym art. 1 ust. 2 ustawy.

Uchylany ust. 9 w art. 3c ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym reguluje kwestię zasilania budżetu państwa wpływami z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 pkt 5 ww. artykułu, nakładanych przez KNF na podstawie przepisów wykonujących rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP), zwanym dalej „rozporządzeniem 1286/2014”. Postanowienia uchylanego przepisu ust. 9 będą uwzględnione w nowo dodanym art. 3h regulującym w sposób kompleksowy kwestię zasilania budżetu państwa wpływami z kar pieniężnych, nakładanymi zarówno w związku z przepisami dotyczącymi rozporządzenia 1286/2014 oraz niniejszego Rozporządzenia.

Dodawany art. 3d ust. 1 w nowelizowanej ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym wskazuje Komisję jako właściwy organ w rozumieniu art. 29 ust. 4 i 5 Rozporządzenia. Mając na uwadze istniejące krajowe systemowe rozwiązania w ocenie projektodawcy

zasadnym jest wyznaczenie KNF jako właściwego organu w rozumieniu Rozporządzenia, ponieważ do kompetencji KNF należy ustawowo określony nadzór nad rynkiem finansowym i jego podmiotami. Zauważenia wymaga, że procesy sekurytyzacji wynikające z Rozporządzenia są przeprowadzane z udziałem podmiotów funkcjonujących na rynku finansowym.

Regulacja w art. 3d ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym stanowi wypełnienie delegacji przewidzianej w Rozporządzeniu dla krajów członkowskich. Na mocy art. 29 ust. 4 Rozporządzenia państwa członkowskie zostały bowiem zobowiązane do wyznaczenia jednego lub większej liczby właściwych organów do celów nadzorowania wypełniania obowiązków określonych w art. 6, 7, 8 i 9 Rozporządzenia przez wskazane podmioty będące uczestnikami sekurytyzacji, mającymi siedzibę na terenie UE i niepodlegającymi nadzorowi zgodnie z właściwymi regulacjami unijnymi. Natomiast na podstawie art. 29 ust. 5 Rozporządzenia państwa członkowskie wyznaczają jeden lub większą liczbę właściwych organów w celu nadzorowania przestrzegania przepisów art. 18-27 przez jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące i jednostki specjalnego przeznaczenia dla celów sekurytyzacji (podmioty zdefiniowane odpowiednio w art. 2 pkt 2, 3 i 5 Rozporządzenia) oraz przepisów art. 28 przez osoby trzecie w rozumieniu art. 27 ust. 2 Rozporządzenia.

Projektowany art. 3d ust. 2 kształtuje uprawnienie Komisji do przeprowadzania kontroli działalności podmiotów uczestniczących w procesach sekurytyzacji obowiązanych do przestrzegania przepisów Rozporządzenia. Zgodnie przepisem ust. 3 ww. artykułu celem przeprowadzanej kontroli jest ustalenie zgodności działalności wskazanych podmiotów w z przepisami Rozporządzenia nakładającymi określone wymogi dotyczące procesów sekurytyzacyjnych. Z kolei przepisy art. 3d ust. 4 i 5 określają zasady wykonywania czynności kontrolnych w podmiotach nadzorowanych w związku przyznanymi Komisji kompetencjami do sprawowania nadzoru w zakresie wskazanym w nowelizowanej ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym. W przywołanych regulacjach zostały unormowane niezbędne kwestie dotyczące zasad przeprowadzania kontroli przez Komisję, gdyż jak stanowi dodawany art. 3e stanowi, że do kontroli wykonywanej przez KNF stosowane będą przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646). Odesłanie do wymienionej ustawy pozwala na uszczegółowienie/doprecyzowanie zasad kontroli przez wskazanie właściwych przepisów dotyczących m.in. wszczęcia kontroli, czynności kontrolnych, zakresu upoważnienia, a także obowiązku sporządzenia po zakończeniu kontroli protokołu. W konsekwencji, projektowana ustawa w ograniczonym

zakresie odnosi się do rzeczonych kwestii, co jest rozwiązaniem spójnym systemowo z innymi aktami prawnymi odnoszącymi się do sektora finansowego m.in. ustawy - Prawo bankowe, w których zawarto również odwołania do odpowiednich przepisów Prawa przedsiębiorców.

Ponadto, w myśl dodawanego art. 3f, KNF, Przewodniczący Komisji oraz upoważnieni pracownicy urzędu Komisji mają prawo dostępu, w zakresie niezbędnym do wypełniania obowiązków właściwego organu, do informacji poufnych, o których mowa w art. 7 ust. 1 Rozporządzenia, w tym informacji prawnie chronionych, od podmiotów obowiązanych do przestrzegania jego przepisów. Warto dodać, że wprowadzenie przedmiotowej regulacji stanowi wykonanie postanowień Rozporządzenia, z których wynika konieczność zapewnienia właściwym organom wyznaczonym przez państwa członkowskie uprawnień w zakresie dostępu do informacji (art. 29 ust. 1 zdanie ostatnie Rozporządzenia). Potrzeba zagwarantowania dostępu Komisji do ww. informacji wynika ponadto z przepisu art. 30 ust. 1 Rozporządzenia zobowiązującego każde państwo członkowskie do zapewnienia wyznaczonemu „właściwemu organowi” uprawnień nadzorczych i dochodzeniowych, a także nakładania sankcji administracyjnych. Dla realizacji ww. uprawnień niezbędne jest posiadanie przez Komisję dostępu do informacji poufnych, o których mowa w art. 7 ust. 1 Rozporządzenia.

Warto wskazać, iż oprócz uprawnienia KNF do przeprowadzania kontroli przez w podmiotach nadzorowanych, na zasadach określonych w projektowanej ustawie, Komisji będzie uprawniona do przeprowadzania postępowania wyjaśniającego, na podstawie art. 18a obowiązującej ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Zgodnie z regulacjami w art. 18a Przewodniczący Komisji może zarządzić przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, m.in. w celu ustalenia, czy istnieją podstawy do wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie naruszenia przepisów prawa w zakresie podlegającym nadzorowi Komisji. Zauważyć należy, iż w następstwie zakładanej w projekcie nowelizacji odpowiednich przepisów ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, dotychczasowy nadzór Komisji został rozszerzony o materię wynikającą z Rozporządzenia 2017/2402 i w tym zakresie będzie zatem możliwe prowadzenie postępowania wyjaśniającego.

Zgodnie z projektowanym przepisem art. 3g ust. 1, KNF będzie uprawniona do nakładania, w drodze decyzji, sankcji administracyjnych i środków naprawczych, zgodnie z postanowieniem w art. 32 Rozporządzenia. Należy wskazać, że w polskim porządku prawnym brak jest

przepisów nakładających sankcje karne w zakresie naruszeń konkretnych obowiązków wskazanych w art. 32 niniejszego rozporządzenia. Z tytułu nieprzestrzegania przedmiotowych obowiązków w projekcie wprowadzono sankcje administracyjne, które będą nakładane przez KNF w drodze decyzji administracyjnej. Zauważenia wymaga, że KNF jest organem sprawującym nadzór nad wypełnianiem wymogów Rozporządzenia przez podmioty uczestniczące w procesach sekurytyzacji. Ponadto mając na uwadze charakter rzeczonych wymogów, wydaje się, że ich naruszenie powinno podlegać sankcjom o charakterze administracyjnym, które – jako organ nadzoru nad rynkiem finansowym, będzie stosować Komisja. Dodatkowo procedura administracyjna (a nie droga sądowa), pozwala, jak należałoby przyjąć, na odpowiednio szybką i skuteczną reakcję organu wymierzającego sankcje w tym trybie. Warto nadmienić, iż w ustawie z dnia 29 września 2017 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej naruszenie obowiązków wynikających z Rozporządzenia 1286/2014 zostało również objęte karami administracyjnymi.

Reasumując, projektodawca w unormowaniach art. 3g projektu ustawy przewidział odpowiednie sankcje administracyjne z tytułu naruszenia wskazanych obowiązków nakładane przez organ nadzoru nad rynkiem finansowym. Tym samym opcja regulacyjna określona w art. 34 ust. 1 Rozporządzenia nie będzie miała zastosowania. W przedmiotowym artykule 3g ust. 1 projektowanej ustawy wyspecyfikowano obowiązki, których naruszenie skutkować będzie zastosowaniem odpowiednich sankcji administracyjnych KNF. Należy wskazać, że wymieniony w ww. artykule katalog naruszeń obowiązków skutkujących nałożeniem sankcji administracyjnej jest zgodny z treścią art. 32 ust. 1 Rozporządzenia, gdzie prawodawca unijny wskazał przypadki wymagające obligatoryjnego wprowadzenia sankcji. Projektodawca zdecydował o nierozszerzaniu katalogu sankcji i środków naprawczych ponad sytuacje przewidziane przepisami Rozporządzenia. W tym kontekście podkreślić należy, że art. 32 ust. 1 Rozporządzenia określa, jak się wydaje, przypadki naruszeń obowiązków adresowanych do uczestników transakcji sekurytyzacyjnych w sposób przekrojowy, wprowadzając w ust. 2 ww. artykułu obligatoryjne sankcje administracyjne i wysokie kary pieniężne. Uwzględniając, że Rozporządzenie jest nowym aktem prawnym, a także mając na uwadze poziom rozwoju krajowego rynku sekurytyzacyjnego rozwiązanie wydaje się adekwatne.

Warto wskazać, iż naruszenie obowiązków skutkujących nałożeniem sankcji KNF przewidzianej w art. 32 ust. 2 lit. a Rozporządzenia, tj. podanie do publicznej wiadomości

tożsamości osoby fizycznej lub prawnej oraz charakter naruszenia, znajduje odpowiednie odzwierciedlenie w przepisach art. 3g ust. 5-7 projektowanej ustawy.

Wśród sankcji jakie może zastosować KNF przewidziano również kary pieniężne, do których odnosi się projektowany art. 3g ust. 1 pkt 5. Podkreślić należy, że maksymalna wysokość kary pieniężnej została określona stosownie do art. 32 ust. 2 lit. f Rozporządzenia, która wynosi 5 mln euro lub równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 17 stycznia 2018 r. Wyjaśnić należy, że średni kurs euro na dzień 17 stycznia 2018 roku, według danych NBP¹, wynosił 4,1739 PLN, co odpowiada kwocie 20 869 500 PLN; zatem ta kwota została uwzględniona w projektowanej ustawie. Należy zaznaczyć, że przywołany przepis Rozporządzenia poprzez swoją specyficzną konstrukcję może rodzić pewne wątpliwości interpretacyjne. Art. 32 ust. 2 lit. f Rozporządzenia in principio stanowi bowiem „Maksymalna administracyjna sankcja pieniężna w wysokości co najmniej 5 mln euro”. Ewentualne wątpliwości dotyczą kwestii, czy prawodawca unijny miał na myśli, że kwota 5 mln euro jest kwotą maksymalną, czy minimalną. Projektodawca w niniejszej ustawie przyjął, że przedmiotowa regulacja Rozporządzenia 2017/2402 odnosi się do maksymalnej administracyjnej kary pieniężnej. Podobnie niejasna, w ocenie projektodawcy, wydaje się być konstrukcja analogicznego przepisu Rozporządzenia 1286/2014 (tzw. „PRIIPS”), dotyczącego maksymalnych wysokości sankcji pieniężnych. W ustawie implementującej Rozporządzenie PRIIPS ustawodawca przyjął, że przewidziana tam kara pieniężna w wys. 5 mln euro za naruszenia wskazanych obowiązków jest kwotą maksymalną. Niezasadne byłoby zatem założenie, że w Rozporządzeniu implementowanym niniejszym projektem jest mowa o kwocie minimalnej. Ponadto, przy innym założeniu, minimalna sankcja pieniężna w kwocie 5 mln euro byłaby niewspółmiernie wysoka i nie pozwalałaby, jak się wydaje, miarkować (ustalać) nakładanej sankcji w zależności od charakteru i okoliczności naruszenia obowiązków. Przywołać należałoby również przepis art. 32 ust. 2 lit g in fine Rozporządzenia, który brzmi: „nawet jeśli kwota ta przekracza kwoty maksymalne określone w lit e i f, co dodatkowo zdaje się potwierdzać prawidłowość przyjętych w projekcie rozwiązań.

Ponadto wskazać należy, art. 3g ust. 1 pkt 7 lit b projektu posługuje się pojęciem „przychód odsetkowy i prowizyjny netto”, natomiast przepis art. 32 ust. 2 lit. f Rozporządzenia posługuje się pojęciem „całkowitego rocznego obrotu netto osoby prawnej, ustalonego na podstawie ostatniego dostępnego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ

---

¹ <http://www.nbp.pl/home.aspx?navid=archa&c=/ascx/tabarch.ascx&n=a012z180117>

zarządzający”. W tym miejscu podkreślić należy, że w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 61, 245, 791 i 1089), w której określono m.in. zakres informacji wykazywanych w sprawozdaniach finansowych jednostek, nie występuje pojęcie „całkowitego rocznego obrotu netto”. Pomimo, że regulacja projektu nie jest tożsama z pojęciem z Rozporządzenia pozwala ona w praktyce na dokonanie precyzyjnego obliczenia ustalanego poziomu nakładanej kary pieniężnej.

W odniesieniu do zakładów ubezpieczeń nakładane kary będą ustalane w zależności od przypisu składki brutto (analogicznie jak przyjęto w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, Dz. U. z 2017 r. poz. 1170 i 1089).

W projekcie, w celu zapewnienia skuteczności przeprowadzonych kontroli przez Komisję, wprowadzono również sankcje karne za utrudnianie lub udaremnianie czynności w postępowaniu kontrolnym (dodawany przepis art. 20b w rozdziale 3a „Przepisy karne” nowelizowanej ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym). Norma sankcjonująca w tym zakresie skonstruowana została analogicznie do art. 46 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym.

Zmiany ustawy w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 56, z późn. zm.), przewidziane art. 2 projektu, mają na celu implementację przewidzianych w art. 38 i art. 41 Rozporządzenia zmian odpowiednio w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32, z późn. zm.) oraz dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (AIFMD) (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1, z późn. zm.). Mając na uwadze, iż w prawodawstwie krajowym funduszami typu UCITS są wyłącznie fundusze inwestycyjne otwarte, wdrożenie zmienianego art. 50a dyrektywy UCITS wymaga dodania art. 94b w ustawie o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami

inwestycyjnymi. W przypadku wdrożenia zmienianego art. 17 dyrektywy AIFMD konieczne jest dodanie w art. 70l ust. 4 oraz art. 148a ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Dyrektywa AIFMD ma bowiem zastosowanie zarówno do zarządzających ASI (alternatywnymi spółkami inwestycyjnymi) oraz towarzystw funduszy inwestycyjnych zarządzających zamkniętymi funduszami inwestycyjnymi. Z kolei w odniesieniu do specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych zauważenia wymaga, że pomimo, iż w krajowym porządku prawnym uznane są one za alternatywne fundusze inwestycyjne nie ma potrzeby wprowadzenia dodatkowych zmian ze względu na treść art. 112 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Art. 112 ww. ustawy o funduszach inwestycyjnych stanowi bowiem, że do specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych stosuje się przepisy o funduszach inwestycyjnych otwartych, o ile przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej. Mając na uwadze projektowany art. 94b skierowany do funduszy inwestycyjnych otwartych znajdzie również zastosowanie do specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych. Przepis ten jest tożsamy z projektowanym art. 148a mającym zastosowanie do funduszy inwestycyjnych zamkniętych.

Tak wskazano wcześniej, dodawany art. 94b dokonuje implementacji znowelizowanego art. 50a dyrektywy 2009/65/WE, zgodnie z którym w przypadku gdy spółki zarządzające UCITS lub wewnętrznie zarządzane UCITS posiadają ekspozycję z tytułu sekurytyzacji, która nie spełnia już wymogów określonych w rozporządzeniu 2017/2402, w stosownych przypadkach działają one i podejmują działania naprawcze, w najlepiej pojętym interesie inwestorów w stosowne UCITS. Zauważenia zatem wymaga, iż przepisy unijne nie precyzują jakiego rodzaju mają to być działania, nie wyjaśniają tego również motywy rozporządzenia. Prawodawca europejski przewiduje zatem, że w przedmiotowej sytuacji działania te mogą przyjmować różnoraki charakter, niemniej jednak powinny być podejmowane w najlepiej pojętym interesie inwestorów danego UCITS, co zostało odzwierciedlone w projektowanej zmianie. Tożsame rozwiązanie zostało przyjęte w związku z implementacją zmienionego brzmienia art. 17 dyrektywy 2011/61/UE.

Art. 3 projektu przewiduje, że ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r., tj. zgodnie z terminem stosowania Rozporządzenia wskazanym przez prawodawcę unijnego. Należy wskazać, że Ministerstwo Finansów, jako organ odpowiedzialny za przygotowanie i transponowanie do prawa krajowego regulacji zapewniających skuteczne stosowanie Rozporządzenia, dokona notyfikacji w Komisji Europejskiej, ESMA, EUNB oraz EIOPA

dotyczącej przepisów krajowych wykonujących postanowienia rozdziału 5 (Nadzór) Rozporządzenia, zgodnie z art. 35 Rozporządzenia.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawiania organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady nr 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, str. 42).

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597, z późn. zm.), w związku z czym nie podlegają notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w tych przepisach.

Projektowana ustawa będzie miała nieznaczny wpływ na działalność mikro-, małych i średnich przedsiębiorców w zakresie wynikającym z Rozporządzenia. Dotyczy to możliwości nakładania przez KNF określonych kar administracyjnych na nieprzestrzeganie jego przepisów.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów: UC 125.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, w związku z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.